

to landes myndigheder. Den administrative bistand kan have karakter af udveksling af oplysninger, således at det ene lands myndigheder kan give oplysninger til det andet lands myndigheder til brug ved beskatningen i det andet land. I nogle dobbeltbeskatningsoverenskomster er også aftalt gensidig bistand med opkrævning af skat, således at det ene lands myndigheder skal opkræve det andet lands skatter. I begge tilfælde skal der være opfyldt visse betingelser for, at et land skal give bistand til det andet land. Det er således en betingelse for bistand i form af udveksling af oplysninger, at oplysningerne ikke røber forretningsmæssige hemmeligheder.

Danmarks dobbeltbeskatningsoverenskomster med andre lande har også den virkning, at de medfører en vis beskyttelse for danske erhvervsforetagender, som udøver virksomhed i udlandet. Når et dansk foretagende skal udføre aktiviteter m.v. i et bestemt andet land, er det vigtigt, at det kan bedømme omfanget af beskatningen. Hvis Danmark har indgået en dobbeltbeskatningsoverenskomst med dette land, må det kun beskattes det danske foretagende i overensstemmelse med overenskomsten. På denne måde sætter overenskomsten visse grænser for beskatning i dette land, også beskatning som følge af senere ændringer af landets skattelovgivning.

Omvendt medfører Danmarks dobbeltbeskatningsoverenskomster en tilsvarende beskyttelse for udenlandske foretagender, som investerer her i landet.

3. Opbygningen af en dobbeltbeskatningsoverenskomst

De dobbeltbeskatningsoverenskomster, som Danmark har indgået, er som altovervejende hovedregel skrevet på grundlag af en model udarbejdet af OECD med internationalt anerkendte principper for dobbeltbeskatningsoverenskomster. Overenskomster med udviklingslande er dog i et vist omfang skrevet på grundlag på en model fra FN om overenskomster mellem industrialiserede lande og udviklingslande.

Danmark har både indgået dobbeltbeskatningsoverenskomster, som omfatter indkomst- og eventuelt formueskatter, og overenskomster, som omfatter gave- og arveafgifter. Desuden har Danmark indgået enkelte overenskomster, som alene omfatter indkomst ved international skibs- og luftfart.

Dobbeltbeskatningsoverenskomsterne bygger på en sondring mellem bopælsstat og kildestat. Overenskomsterne handler som hovedregel om tilfælde, hvor en person eller et selskab, der er hjemmehørende i et land (bopælsstaten), modtager indtægt fra et andet land (kildestaten).

En dobbeltbeskatningsoverenskomst mellem to lande er opdelt i fire hovedafsnit.

a. Det første afsnit indeholder en række definitioner. Der er tale om afgrænsning af de skatter, der er dækket af overenskomsten. Dernæst sker der en fastlæggelse af bopælsstaten (hvilket især har betydning i de tilfælde, hvor en person eller et selskab er hjemmehørende i flere lande efter deres interne lovgivning). Endvidere er der tale om definition af en række udtryk, som anvendes flere steder i overenskomsten. Der er fx en definition af de to lande, som har underskrevet overenskomsten (»de kontraherende stater«). I den forbindelse kan det nævnes, at de danske overenskomster som udgangspunkt ikke omfatter Færøerne og Grønland, med mindre disse dele af riget fremsætter ønske om at blive omfattet. Desuden er der en definition af udtryk som person og selskab, foretagende i en kontraherende stat, international trafik, statsborger og kompetent myndighed. Endelig er der en artikel med definition af det vigtige begreb »fast driftssted«. Begrebet har betydning ved fastlæggelsen af, om et foretagende fra en kontraherende stat har så stærk erhvervs-mæssig tilknytning i den anden kontraherende stat, at denne stat må beskattes indkomsten herfra.

b. Det andet afsnit indeholder en række artikler om forskellige indtægtstyper, som fastlægger, hvilket land, der har beskatningsretten. Som udgangspunkt er det bopælsstaten. I en række tilfælde har kildestaten dog en delvis eller fuld beskatningsret.

Nedenfor er kort anført nogle eksempler på beskatningsret for typiske former for indtægter, som en person eller et selskab fra et land modtager fra et andet land. Der er nævnt eksempler på beskatningsret efter OECD-modellen, med mindre andet er nævnt.

Indtægt af fast ejendom kan beskattes i det land, hvor ejendommen er beliggende. Dette gælder også, hvor ejeren er hjemmehørende i det andet land. I sådanne tilfælde, hvor en indtægt kan (eller kun kan) beskattes i det land, hvorfra den stammer (kildestaten), kan det land, hvor modtageren er hjemmehørende (bopælsstaten), også beskattes indtægten, men bopælsstaten skal i så fald lempe for dobbeltbeskatning som nævnt nedenfor under afsnit c.

Når et foretagende fra et land har indtægt ved erhvervs-mæssig virksomhed, kan indtægten som udgangspunkt kun beskattes i dette land, også i de tilfælde, hvor foretagendet har indtægt fra det andet land. Hvis et foretagende fra et land har et såkaldt fast driftssted i det andet land, kan dette andet land dog beskattes den del af indtægten, der er erhvervet gennem virksomhed i det faste driftssted.